

imod den Grund angaaer, som han selv har i Brug, kan det ikke være underkastet nogen Lov, at § 17 maa komme til Anvendelse, saa at hans Jagtret der vil være indskrænket til en vis Aarstid; men det vil dog uægteligt være høist besynderligt, at give en Lov ud, hvori det bestemmes, at den Ikke-Jagtberettigede skal have en større Ret til at jage og sælge Vildt paa sin Grund, end den Jagtberettigede paa sin.

Schroll: Maaskee jeg maatte tillade mig en kort Bemærkning. Jeg kan sandelig ikke indsee, hvorledes den ærede Ordfører her kan sige, at den Ikke-Jagtberettigede faaer Jagtret. Han maa jo nemlig ikke beholde, hvad han skyder, han skal bringe det til den Jagtberettigede, og denne Bestemmelse er derfor aabenbart kun for at skaffe Brugerne Markfred. Hvad forresten den ærede Ordfører har anført, har ingen praktisk Virkning i Livet; thi netop paa den Tid, Jagten ophører, er det, at Raaddyrene i Almindelighed opholde sig i Skovene. Jeg har tilladt mig ved anden Behandling at gøre opmærksom paa, at den Skade, Raavildtet foranlediger, skeer navnlig i de vaade Efteraars-, Foraars- og Wintermaaneder, og i den Tid have de jo ved Forordningen af 20de Mai 1840 Ret til at skyde Raadyr.

Ordføeren: Jeg vil blot bemærke, at det er ganske vist, at § 13 ikke indrømmer en egentlig Jagtret; jeg har heller ikke talt om, at Jordbrugeren skulde have Jagtret, men han faaer en Besøielse til at sælge Dyr, og denne Ret til at sælge Dyr, den har paa den Tid, om hvilken jeg har talt, ikke engang den Jagtberettigede.

Grundtvig: Jeg skal i Henseende til, hvad den ærede Ordfører har sagt, dog gøre opmærksom paa, at den, der har Jagtret, vel ikke maa ansætte Jagt efter en vis Bestemmelse paa en vis Tid af Aaret, men der kan jo ikke være nogen Lov om, at han, som Bruger af Jorden, har den samme Ret til at værne om sin Sæd, som alle de andre Brugere have, saa at det vist ikke kan være til nogen Ginder for, at Raavildtet kan beholde sin Plads i Loven. Naar den høitærede Indenrigsminister har holdt saa stærkt — jeg maatte sige ret egentlig konservativt — paa Dags-

vildtets og Kronvildtets Berettigelse til ene at gjælde for værdige til at optages i denne Lov (Münterhed), da maa jeg bemærke, at disse Titler ogsaa vistnok ere blandt dem, som herefter ikke skulle have noget Fortrin, og naar vi vide, hvad jeg troer at vide, at det jo egentligt er Raavildt, vi have her i Danmark, at det kun er det, der træffes overalt, medens det jo ogsaa saaledes er anført, at Dags- og Kronvildt mere er at betragte som Noget af den Luxus, der er vandret herind i Landet med de Fornemmere, saa mener jeg, at, naar man vil udgive en Lov, der skal saavidt muligt sikke Jordbrugerne mod Ulemperne af vilde Dyr, saa maa man ikke undtage de vilde Dyr, som ere her i størst Mængde, og som altsaa upaatvivlelig forholdsvis maae gjøre størst Skade, om end ikke hver enkelt af dem kunde gjøre saamegen Skade som en Kronshjort.

J. A. Hansen: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Afslutning af Forhandlingerne er begjært af følgende Medlemmer: With, Rothe, Hall, Jørgensen, D. Thomsen, Schjøtt, Hoffmeyer, Schack, Steen, Lykke, Mugaard, Raben, R. Ottesen, David, Linnemann.

Afslutning vedtoges med 43 Stemmer imod 25.

Ved den derefter foretagne Afstemning blev Forslag af Indenrigsministeren og Udvalget:

at Ordet „Raa-“ udgaaer de tvende Steder, hvor det findes i § 13, og det ene Sted, hvor det findes i § 18.

vedtaget med 47 Stemmer mod 26.

Dernæst fattes de under Nr. 2 og 3 opførte Endringsforslag under Forhandling.

L. Scholer: Det første af de foreliggende Forslag, nemlig det under Nr. 2, som 14 Medlemmer i Forening med mig have tilladt os at stille, angaaer, som man vil see, den, om jeg saa maa sige, privilegerede Klasse af Dyr, nemlig Rævene. Det er i § 14 tilladt, at opstille Fælder for Rævene i Huse og Gaarde, men det er dog kun en ringe Beskyttelse mod den Skade, disse Dyr gjøre. Derfor have vi tilladt os at stille det Forslag at det skulde være vedkommende Jordbrugere